

ԼԵՐՄՈՆՏՈՎԻՑ

Փողոց եմ ելնում լռիկ ու մենակ.
 Փայլում է խճուռ ուղին մէզի մէջ.
 Ասածուն ունկնդիր դաշտը լայնարձակ,
 Աստղն աստղի հետ խօսում է անվերջ:

Երկինքը մոգիչ ու խորհրդաւոր,
 Լազուր փայլի մէջ երկիրն է ննջում.
 Բայց ինչո՞ւ արդեօք տխուր եմ, մոլոր,
 Ի՞նչն եմ ամսոսում և կամ ինչ տենչում:

Կեանքից ես ոչինչ չեմ ակնկալում,
 Ո՛չ էլ ամսոսում օրերս անցած.
 Ազատ ու անգործ վիճակ եմ փնտրում,
 Ուզում եմ քնել՝ և ինձ մոռացած:

Բայց ոչ սառ քնով գերեզմանական.
 Կուզէի յաւէտ ես այնպէս ննջել՝
 Կրծքիս մէջ նիրհէր ոյժը կենսական,
 Կուրծքս կարենար բարձրանալ, շնչել:

Ու գիշեր-ցերեկ մի ձայն քաղցրաւաչ
 Ունկս շոյելով՝ լոկ ինձ սէր երգէր.
 Եւ զլիսիս վերև յաւիտեան կանաչ
 Կաղնին կռացած մեղմիկ սօսափէր:

Յ. ՊԵՏՐՈՍԿԱՆ

ԱՐՑՈՒՆՔՆԵՐ

Սիրում եմ ձեզ, արցունք շիթեր,
 Մունջ յայտարար տխրութեան,
 Որ ջինջ, մաքուր որպէս եթեր,
 Որպէս ցօղիկ վաղորդեան
 Վարդը սրտիս՝ վիրապսակ,
 Ազատում էք խորշակից. —
 Ո՛հ, թափուեցէք կայլակ-կայլակ,
 Մեղմացրէք իմ կսկիծ:

Վիշտս՝ կրակ, սիրտս՝ խարոյկ
 Ծխում է լուռ ու հանդարտ.
 Առկայծելով որպէս պատրոյգ,
 Վազանց՝ որպէս ակնթարթ,
 Պիտի մարի կեանքիս կրակ՝
 Վշտատուչոր իմ հոգին. —
 Ո՛հ, թափուեցէք կայլակ-կայլակ,
 Իմ արտասու՛ք զովագին:

Յ. Պետրոսեան